

SNĚNÍ JI PŘENESLO ZPĚT NA HRABSTVÍ

„**M**artreku, ty nedáš těm koním pokoj,“ zaštěbetala Katarine nesměle, když se nepozorovaně vplížila do otcovy stáje. Hrabě Richard Wellnsburg byl na své koně právem hrdý.

Stála před Martrekem ve slušivém jezdeckém kostýmku a chtěla si nechat osedlat svého koně na ranní projížďku. Katarine byla jako vždy dokonale ustrojena a jezdecký oděv, který dostala od svého otce k narozeninám, nosili jinak na jejich panství pouze mladí šlechtici. Ona jediná byla výjimkou, což jí schválil otec. Právě on chtěl a přesvědčil ji, aby nosila mužský oděv, který jí může při jízdě ochránit před větrem, sluncem a odřeninami. Katarine si však myslela, že otec ji chce obléknout do mužského jezdeckého oděvu z jiného důvodu. Pochopila to, když se svou matkou mluvila o všem možném a nemožném. Dozvěděla se, že otec si vždycky přál mít syna a to se mu nevyplnilo. Kdyby Katarininu hlavu nezdobily nádherné dlouhé tmavé kadeře, které se nedaly schovat pod malý jezdecký klobouček, byla by celý kluk. A protože se otci nevyplnila touha mít dědice po meči, snažil se dceru vychovávat a pohlížet na ni, jako by byla chlapcem. Matka se na něj pro to hodně zlobila a dceřinu výchovu pečlivě protkávala učením, které potřebovaly mladé dívky, aby si získaly úctu a uznání, jakého by se mělo šlechticům dostávat.

Katarine se na panství svých rodičů opravdu nenudila. Utíkala z jedněch lekcí, aby stihla jiné. Z tanečního parketu běžela rovnou do šermířny, kde ji již netrpělivě čekal nastrojený soupeř – její učitel. K tomu, aby zvládala vše, co pro ni bylo nachystáno, nepotřebovala mnoho úsilí. Šlo jí to samo od sebe a ani nemusela nic šidit: vše se učila s radostí. Otec ji občas potají sledoval a byl alespoň z poloviny šťastný, že v ní našel i syna.

„Hm, jak vidím, vše jsi již pečlivě připravil,“ pousmála se Katarine plaše na Martreka, ale nepodívala se mu do očí. Věděla, že musí říct něco

zdvořilého, jak se na slušně vychovanou dívku patří a jak ji to matka vždy učila. Přijala nabídnutou pomoc, aby se snadněji dostala do sedla. Chtěla užít Martrekových dlaní jako schůdek, který by jí pomohl dostat nohu do třmene a vyšvihnout se do sedla. Byla však nepozorná a noha jí vyklouzla z třmene, přičemž se Katarine ocitla v Martrekově náruči. Rychle se otočila a byla ráda, že v tu chvíli neviděl její obličej, zcela zalitý ruměncem. Cítila jeho pevné paže, jak ji sevřely v pase a nedovolily jí upadnout. Byla k němu otočena zády a v ten okamžik nevěděla, co má dělat. Byl to jenom zlomek vteřiny.

I samotný Martrek byl rád, že ani ona nevidí, jak je z toho, co se stalo, zmatený. Naklonil se k jejím vlasům a hluboce vdechl jejich nezapomenutelnou vůni. Tu vůni, již měl tak rád a jež byla typická jen pro ni. Vzduch byl naplněn zvláštní atmosférou, kterou oba přijímali a nechávali se jí unášet.

Martrek si přál, aby Katarine alespoň způli věděla, co k ní cítí. Věděl, že si nejsou rovni: ona byla bohatá, a on byl pouhý vesnický chasník – a to ho velmi zraňovalo. Moc tím trpěl, pokaždé když byl vedle ní, protože si to uvědomoval.

„Och, to jsem ale nešika,“ otočila se k němu Katarine ještě celá zmatená, když jí ruměncem z tváří poněkud ustoupil. „Děkuji za záchranu. Kdybys tady nebyl, asi by to hodně bolelo, dosednout přímo na zem.“ Opět se nesměle pousmála, ale ani tentokrát se mu nedokázala podívat do očí. „Děkuji ti, Martreku,“ pronesla ještě jednou tiše. Narovnála se a podruhé byla při nasedání na koně již opatrnější. Opět jí pomohl vyhoupnout se do sedla a tentokrát to bylo bez nehody. Katarine tedy mohla odklusat na svoji ranní projížďku.

„Dě-ku-ji ti, Mar-tre-ku,“ neslo se vzduchem dlouhé veselé zavolání, které přicházelo již z druhé strany stáje. Radostně popoháněla koně vpřed po orosené trávě.

Martrek se za ní díval až do doby, kdy už ji nebylo vůbec vidět. Pak se otočil a kráčel do stáje k slámě, kterou se chystal podestlat koním, tu

starou chtěl vyhodit. Pohyboval se svižně a práce mu šla od ruky. Vůbec si přitom nevšiml, že ve stáji není sám.

„Pracuješ, Martreku, pracuješ?“ uslyšel za zády.

„Co tady děláš, Eveline? Proč mě pořád pronásleduješ?“ zeptal se Martrek tiše.

Eveline, plavovlasá dívka, která pracovala na panství v kuchyni, přistoupila k Martrekovi, chytila ho zezadu za ramena, otočila si ho k sobě a podívala se mu zpříma do očí. Na chvíli si sundala svůj bílý nařasený čepeček a soucitně k němu promluvila: „Martreku, je mi líto, že to musím říct, ale Katarinini rodiče pro ni hledají jinou partii, a hlavně se pro ni připravuje velký bál. Ona je urozená a pravděpodobně své rodiče poslechne. Víím, že se jí líbíš, i když ti to asi nikdy neřekne, a také víím, že ona se líbí tobě. Ale to je asi vše a dál to nebude pokračovat, nemá to budoucnost. Ona má všechno, žije v blahobytu a nemyslím si, že by ho chtěla opustit,“ vyslovila svůj názor Eveline, která měla levou stranu své sukně koketně vykasanou až k pasu, což jí umožňovalo lepší pohyb – a navíc se nedalo přehlédnout, jak jí to sluší.

„Eveline, prosím, nech mě na pokoji,“ požádal ji Martrek a dál házel vidlemi slámu ke koním.

„Milý Martreku,“ štěbetala Eveline, „tak nebo tak to jednou skončí. Od soboty za tři týdny tady bude spousta hostů a i vrabci na střeše si štěbetají, že se Katarinini rodiče budou snažit najít a představit jí mnoho nápadníků. Proč jsi pořád tak zaslepený?!“

„Ale já jsem neslyšel, že by se něco chystalo,“ oponoval jí Martrek. „Slyšela jsi něco, co není pravda. Víš, že ji mám rad, a tak mě chceš zranit. Chceš mi tím říct, že by bylo lepší myslet na tebe, Eveline?“

„Nebud' tak urážlivý,“ dodala Eveline, „neslyšel jsi to, protože jsi tady na druhém konci panství nebo v lomu, kde se k tvým uším nic nedonese. Nebo jsi to slyšel, ale nechceš si připustit, že je to pravda. Asi by ses měl přesvědčit sám,“ uzavřela Eveline diskusi.

Martrek cítil, že mu něco sevřelo hrudník a že nemůže dýchat. Věděl, že nemá právo něco po Katarine chtít a že ta její milá slova asi nic neznamenají, protože ona je vlastně vlídná a milá na každého. Jak si jen mohl namlouvat, že k němu něco cítí?

Eveline přistoupila blíž a pronesla: „Martreku, proč máš pocit, že na ni žárlím? To není pravda. Je mi tě líto, ale takový je prostě svět, musíš se s tím smířit. Katarine se mi občas svěří!“

Chvilí bylo ticho. Martrek zvedl hlavu a čekal, že mu snad řekne něco z toho, o čem si s Katarine důvěrně povídají.

„Tak pokud chceš slyšet pravdu, proč jsem tady, tak ti to tedy řeknu. Ty jsi tvrdohlavý mezek a já se na to už nemůžu dívat. Pro rány Boží, dělej něco! Copak ti to nedochází? Copak máš v hlavě jenom ty koně?“ promlouvala k němu rozzlobeně, bušila pěstí do dřevěného sloupu, který tvořil pilíř stáje, a rozhněvaně ho pozorovala.

„Ty myslíš, že bych...?“ Martrek začal bezmyšlenkovitě sedlat koně.

„Doufám, že máš namířeno správným směrem!“ zavolala na něj Eveline a dívala se na něj, jak mu nervy v celém těle pracují.

„To nevím. Vím jenom, že chci být sám,“ odsekl Martrek.

„Sám? Tak to jsi mě tedy špatně pochopil!“ volala za ním, ale on ji už neslyšel.

Hnal koně ke kamennému lomu a doufal, že ho svěží voda v jezírku u cesty osvěží a že tak přijde na jiné myšlenky. Po chvilce zběsilé jízdy si uvědomil, že kůň za nic nemůže, a zvolnil. Zdáli na něj vyhlíželo jezírko, v němž se s koni rád brouzдал a v němž nacházel po těžké práci odpočinek.

Seskočil z koně a vrhl se do vody, aby zchladil všechny žár, který v něm byl. Už cestou si sundal košili a o ostatní se nestaral. Ani neuvázal koně, protože věděl, že na něj bude čekat a opodál si najde pastvu. Ponořil se do vody a vnímal, jak je mu dobře. Když se vynořil, uviděl svého koně, který ho pozoroval, jako by neměl hlad a nechtělo se mu nikam chodit. Martrek pískl a kůň se s radostí hnal do vody.

***

Katarine vídávala Martreka skoro pravidelně, když si chtěla vyjet na koni. On jí vždy pečlivě přichystal jejího oblíbeného koně – černého arabského plnokrevníka jménem Richamelan, kterého dostala od rodičů k dvacátým narozeninám. Aby měla od každého z rodičů něco na památku, byl kůň pojmenován z poloviny po Katarininu otci Richardovi a z poloviny po Katarinině matce Melanii: Richamelan. V den jejích narozenin se rodiče nemohli dohodnout, kdo jí dá lepší dárek, ani jeden nechtěl být horší, tak se dohodli na šibalském řešení: dali jí koně, na kterého byli oba právem pyšní. Ten se pro ni stal nejoblíbenějším společníkem, společně se stříbrným mysliveckým ohařem jménem Nurby.

Katarine si všimla, že Martrek je oba prohání v době, kdy na ně ona nemá čas a musí se věnovat společenským povinnostem, jichž bylo v průběhu roku na hrabství jejích rodičů hodně. Neuniklo jí ani to, jak se s koni mazlí. Párkrát se přistihla, že stojí za dveřmi stáje a nahlíží dovnitř, aby Martreka viděla, jak jejího koně sedlá, jak ho hřebelcuje a jak si s ním povídá. Práce s koni, a to hlavně v létě, ho často rozehřála natolik, že odhodil košili a pokračoval obnažený do půl těla, celý pohroužený do práce. Promlouval ke koním, mluvil s nimi, jako by to byli jeho nejlepší přátelé. Katarine musela občas zadržet dech, aby na něj nepromluvila, když ho z úkrytu sledovala. Musela uznat, že mu to nesmírně sluší. Měl koně stejně rád jako ona a také si všimla, že s ní mluví vždy pěkně a má pro ni jen něžná gesta.

Zjistila ale i to, že není sama, kdo Martreka obdivuje. Eveline, která pracovala v jejich panské kuchyni a kterou znala odmalička, protože si spolu často hrávaly, mu občas přinesla džbán čerstvé vody, když se staral o koně, a vesele se s ním bavila. Katarine se přistihla, že trošičku žárlí, a hned se za to pokárala.

Když mluvila o Martrekovi s matkou a když ho chválila, jak jí pokaždé vzorně připraví koně, dozvěděla se, že i její matka má Martreka ráda,

téměř jako syna. Alespoň to tak říkávala a to dodalo Katarine trošičku odvahy na Martreka občas promluvit, i když jen nesměle. Vždy to bylo s úsměvem, do kterého bylo vloženo víc než jen zdvořilost. Přála si, aby si mohli s Martrekiem popovídat a nezůstávalo u pouhého stručného děkování. Od Eveline, která jí o Martrekovi vyprávěla, věděla, že ve volných chvílích rád čte a učí se novým věcem.

Katarine si užila svou projíždku a již měla namířeno domů, když si najednou u jezírka všimla volně se pasoucího koně. Zastavila u něj a poznala, že je z otcovy stáje. Sedlo leželo vedle na trávě. Pohladila koně rukou po zádech a zjistila, že je mokrý, jako by se koupal. Otočila se proto k jezírku a uviděla ve vodě postavu. Po chvíli v ní poznala Martreka. Usedla tiše na kámen a pozorovala ho, jak plave a dovádí.

Jakmile ji Martrek spatřil, uvědomil si, že se s koněm vydal stejnou cestou jako ona. Zamířil k ní a cestou si utíral záda košilí, kterou předtím odhodil. Katarine nečekala, že ho zde potká, bylo to pro ni překvapení, a tak dál jenom tiše seděla.

„Stalo se něco na panství? Poslali tě za mnou, že ses vydal tímto směrem?“ vyzvídala nesměle. Nevěděla, co jiného říct, ale v hloubi duše byla ráda, že ho vidí.

„Katarine, řekni mi, tvoji rodiče ti hledají...“ Martrek se najednou zarazil a nemohl dopovědět, co měl na jazyku.

„Rodiče mě hledají? A proč mě hledají? Ptala jsem se, co se děje!“

„Ne ne, nic se neděje. Jenom jsem zaslechl, že... ti rodiče hledají...“ Martrekovi se sevřelo hrdlo. Po chvíli pokračoval, ale již nemluvil o tom, na co se chtěl zeptat. Neměl odvalu, bál se, že něco pokazí. „Byla jsi dost dlouho pryč a myslel jsem, že rodiče o tebe budou mít strach,“ vychrlil ze sebe a rychle si začal do košile utírat mokré vlasy, aby si mohl zakrýt obličej.

„Tak to abychom se vydali domů,“ pravila Katarine a její pohled zůstal zabodnutý do Martrekových paží, zatímco on už připevňoval na koně sedlo. Dobře se na něj dívalo, jak mu šla práce od ruky, a Katarine si ani

neuvědomila, že se mu najednou dívá do tváře. „Asi budu opět potřebovat tvoji pomoc,“ usmála se a postavila se ke koni. Představovala si, jak by asi teď měla šťastně upadnout do jeho silných paží, právě teď, když ví, jak moc ho chce obejmout.

Už nasadala na koně, ale nakonec ještě opět pomalu seskočila na zem, protože pokus o uklouznutí se jí nezdařil. Otočila se k Martrekovi a chtěla mu něco říct. Zadívala se mu zpřímá do očí, ale nemohla nic dělat. Cítila se, jako by celé její tělo bylo ztuhlé a přikované k zemi. Nemohla pohnout rukama ani ústy.

Martrek ji uchopil a lehce nadzdvihl, věnoval jí dlouhý pohled, po chvíli ji opět postavil na zem a silně ji objal. Bylo to jen na kratičkou chvíli, protože si nebyl jist, jak bude Katarine reagovat. Čekal políček a pokárání. Nic z toho se ale nestalo, a tak se předklonil a nastavil jí opět ruce, aby se mohla vyhoupnout do sedla. Trochu osmělen se neubráníl poznámce: „Jsi v pořádku? Nechceš si chvíli odpočinout?“ Doufal, že bude mít čas si s ní promluvit.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla Katarine a rozhlédla se po svém loveckém psu Nurbym, který pobíhal po břehu jezírka a čekal jenom na její povel. V duchu si také přála s Martrekem popovídat, ale nevěděla, jak začít. V takové situaci ještě nikdy nebyla. Přivolala Nurbyho, a když se s Martrekovou pomocí opět dostala do sedla, dala mu povel k odjezdu.

„Já se ještě podívám do lomu, jestli je tam všechno v pořádku, když už jsem tady,“ řekl Martrek. „Nevypadá to, že mě chceš požádat, abych tě doprovodil domů,“ dodal s povzdechem, když už ho Katarine nemohla slyšet.

„Dávej na sebe pozor,“ zakřičela za ním a v duchu se ptala sebe samé, zda tím, že za ním tuhle větu zavolala, něco nepokazila.

„Tak přece něco řekla! Určitě jí nejsem lhostejný, určitě ne!“ opakoval si Martrek a měl z jejího zavolání radost. V mysli mu ale hlodala také myšlenka, že to zvolání, aby si dával pozor, bylo jen projevem jejího vytríbeného, zdvořilého chování.

Na obloze nebyl ani mráček, což slibovalo velice pěkný den, který se již schyloval k polednímu. Katarine milovala ranní vyjížďky, při nichž mohla splynout s přírodou a užívat si svěží vůni pokosených polí, obdivovat luční květy a naslouchat zpěvu ptáků. Když se jí naskytla příležitost, vdechovala tu slastnou vůni plnými doušky. Ráda si s sebou brávala i knížky a četla.

Nyní ale cval koně vůbec nevnímala, její mysl byla zaměstnána Martrekem a jeho silným objetím, které ještě teď vyvolávalo na její tváři šťastný úsměv. Nevnímala ani štěkot Nurbyho, který něco věřil. Vysílal varovný signál, který však Katarine zcela ignorovala, jsouc plně pohroužena do svých myšlenek.

Plachá srna, která neslyšela nikoho přicházet, protože vítr vanul od ní, se znenadání vyplašila a zkrřížila cestu koni, jenž v tom zmatku nedokázal udělat na svoji obranu nic jiného než se vzepnout, aby se bránil vetřelci, který se před ním vynořil z lesa. Tím vyhodil nepozornou jezdkyňu ze sedla. Katarine dopadla poblíž lesní cesty na kupu sena, ke které zřejmě srna směřovala, aby zasytila hlad.

Nurby zběsile štěkal a začal srnu pronásledovat, věřil v ní nepřítel. Po chvíli se však vrátil a bezradně pobíhal kolem Katarine, která nejevila známky života. Nurby jako by zvažoval, co bude lepší: zůstat s ní, nebo běžet pro pomoc. Začal jí olizovat ruce na znamení toho, že je s ní a že se nemusí ničeho bát, nakonec se ale rozhodl, že bude přece jenom lepší běžet pro pomoc. Rozběhl se k panství, ale náhle se zastavil, jako by opět přemýšlel. Chvíli byl zmatený a čekal na povel. Žádný ale nepřicházel, a tak se rozhodl jednat. Ještě jednou se přiblížil k ležící Katarine, zakňučel, jako by se chtěl omluvit a říct „za chvíli se vrátím“, a pak se rozběhl směrem k lomu, kde ještě pořád cítil Martreka, který mu mohl pomoci. Nurby zběsile uháněl k místu, o kterém si byl jist, že na něm najde pomoc.

„Nurby? Proč se vrací?“ podivil se Martrek, jakmile ho zahlédl běžet se štěkotem směrem k sobě.

„Probůh, kde je Katarine? Něco se muselo stát! Takhle se psi chovají, když hledají pomoc!“ hlesl nervózně Martrek a popohnal koně vstříc Nurbymu.

To nevěštilo nic dobrého, Martrek byl k smrti vyděšen. Nurby ještě nedosáhl svého cíle, ale ani nemusel: když uviděl Martreka, jak ho následuje, pochopil, že je načase se obrátit. Vedl ho k místu, kde ležela Katarine. Běžel rychle a v těsném závěsu za ním hnal svého koně Martrek. Cítil, jak mu chce srdce vyskočit z hrudníku, cítil se vinen, hrozně vinen, protože Katarine nenabídl doprovod. Ale věděl, že ona by určitě odmítla. „Doufám, že je v pořádku! Proč jsem jí vlastně neřekl, že ji mám rád? Víím, že nikdy nebude moje, ale to přece neznamená, že nemůžu vyjádřit své city. Víím, je to jako vést sám sebe na popravu a čekat na ortel: vinen, nebo nevinen!“

Spatřil ji už zdálky, jak leží na hromadě sena. To mu dodávalo naději, že když dopadla do měkkého, snad není tak zle. Jak se blížil, viděl, že Katarine se již pokouší posadit. Převrátila se ale zpět na záda a s otevřenýma očima naslouchala koňskému dusotu.

První doběhl Nurby a radostně jí olizoval ruce a obličej. Krátce nato seskočil Martrek z koně a sklonil se nad ní s otázkou: „Jsi v pořádku? Co se vlastně stalo?“

Tak strašně ji chtěl pohladit po vlasech, vzít ji do náruče a vykřičet do celého světa, jak moc ji má rád, jak moc ji miluje. Věděl ale, že to nemůže udělat. Poklekl k ní a pomohl jí vstát. Točila se jí hlava, a tak nabízenou pomoc neodmítla. Martrek ji objal a pevně ji držel, aby neupadla, a čekal, až získá rovnováhu. Katarine se přitiskla na jeho hrud', na níž mohla slyšet tlukot jeho srdce a cítit každý pohyb jeho rozechvělých svalů.

„Řekni mi – jak se to vlastně stalo?“ zeptal se Martrek a už se neubráníl a pohladil ji po vlasech. Nedostal žádnou odpověď. Chvilí čekal, ale opět nic. „Nechceš se mnou mluvit?“ zeptal se tiše a trochu zklamaně, zatímco ji měl schoulenou v náručí. Pořád nepřicházela žádná odpověď, což

ho přivádělo do rozpaků, protože cítil, že Katarine pravidelně oddechuje. Domníval se, že se jí nechce odpovídat.

Katarinino tělo začalo najednou klouzat z Martrekovy náruče dolů a stávalo se zcela bezvládným. Rychle ji uchopil ještě pevněji, aby neupadla na zem, a lehce ji položil do trávy. Když viděl, že Katarine usnula, pousmál se. Hluboce se nadechla a vydechla a pak pravidelně oddechovala. Bylo to asi úlekem a následnou úlevou, když si uvědomila, že je v pořádku a v bezpečí. Hlavu jí podložil malým polštářkem ze své košile a tiše si sedl vedle ní do trávy. Posadil se tak, aby jí stínil obličej. Rozhlížel se kolem, zda je tu bezpečno a nikdo se nepřibližuje. Cítil, že je také unaven, a vůně sena ho přímo vybízela k odpočinku a kratičkému spánku, který si občas potají dopřál, když ve stáji skončil s prací. Koně se tiše pásli a Nurby seděl opodál a naslouchal zpěvu ptáků. „Dávej dobrý pozor, Nurby!“ tiše na něj zavolal. Slunný letní den ho přinutil lehnout si na chvíli vedle Katarine.

Nevěděl, jak dlouho spal, když tu najednou ucítil šimrání trávy na bradě. Otevřel oči a uviděl ten nejhezčí obrázek na světě. Obrázek, jež si nechával každou noc zdát. Katarine se na něj usmívala a hrála si se stéblem trávy. „Je tady doopravdy se mnou, nebo jenom sním?“ pomyslel si Martrek. Dotkl se prsty místa, kde ho polechtala. Díval se na ni, jak jí husté černé vlasy padají až na hrud', a ona se na něj mile usmívala. Napřáhl k ní ruku a ona mu tu svou položila do dlaně. Ano, teď cítil, že to je skutečnost, a byl šťasten i nešťasten zároveň.

Katarine se na něj usmívala a přitom ho pořád šimrala stéblem trávy. Martrek úsměv opětoval. Všimla si, jak má pěkné zuby a krásně tvarované rty. „Musíme už jít. Rodiče budou mít obavy!“ řekla a pohládila Nurbyho, který jí dával radostně najevo, jak je šťasten, že na něj opět mluví, a kroužil kolem ní. Katarine vstala a zamířila ke svému koni.

Martrek rychle vyskočil, očistil si záda a hned byl připraven Katarine pomoci. Ta se ale rozhodla kráčet chvíli vedle koně a vést ho za uzdu. Bylo velice těžké dělat jí společnost a nevšimnout si, jak je pěkná, jak je

starostlivá a jak si umí podmanit lidi kolem sebe. Kráčeli tiše vedle sebe a koně šli po stranách. Ani jednomu se nechtělo mluvit, oba byli pohrouženi do svých myšlenek. Pokud by je vyslovili nahlas, určitě by našli shodu. Ani jeden ale nechtěl udělat něco, čeho by později litoval.

Nurby začal opět štěkat a to je přimělo rozhlédnout se. Uviděli další srny, které vyběhly z blízkého lesa, ale jakmile uviděly, že cesta k voňavému senu není bezpečná, zamířily zase zpět.

„Richamelan je vyplašený!“ poznamenal Martrek. „Musím ho odvést domů. Ty si vezmi mého koně a jeď napřed, ať rodiče nemají strach.“ Vysadil ji do sedla, ani nevěděl jak.

Katarine uznala, že bude lepší přenechat mladého a nezkušeného Richamelana Martrekovi. Lehce pobídla Martrekova koně a vydala se napřed. Nepodívala se vpravo ani vlevo, zavolala na Nurbyho a odklusala k panství. Cestou přemýšlela, co má říct rodičům. Uvědomila si, že říct pravdu by mohlo Martrekovi ublížit. Rozhodla se tedy ponechat věci osudu a neříkat zatím nic. Měla stále před očima Martrekovu smějící se tvář, když ho šimrala na obličej, a pořád cítila jeho silné paže, jak ji zdvihají do sedla.

Když dorazila domů, byl otec celý bez sebe a otázkám nebylo konce. „Zmeškala jsi lekci šermu. Kdes byla tak dlouho?“ vyzvídal a začal jí ze zad obírat slámu, která se jí tam přichytila.

„Spadla jsem z koně, ale naštěstí tam byl Martrek, který mi pomohl,“ musela s pravdou ven.

„Martrek se měl tou dobou starat o koně. Co tam pohledával?“

„Tak tebe ani nezajímá, jestli jsem se nezranila a jestli jsem v pořádku? Martrek se staral o koně a jel zkontrolovat, zda je v lomu všechno v pořádku, to přece také patří mezi jeho povinnosti,“ pokračovala zklamaná Katarine.

„Ne, já nechci o Martrekovi, o tom podkoním, ani slyšet!“ zdůraznil otec. Matka byla ve svých názorech mírnější a řekla, že mohou děkovat

Pánu Bohu a Martrekovi za to, že jí pomohl, a za to, že se nestalo nic vážného.

„Běž se převléknout a zůstaň ve svém pokoji. Vezmi si Bibli a přečti si kapitolu, kde stojí, že rodičům se nemá odmlouvat,“ razantně jí nařídil hrabě Richard Wellnsburg, její otec. Matka se na ni podívala, a protože stála ke svému choti zády, mohla si dovolit na Katarine zamrkat a přiložit ukazovák na rty, vyzývající ji tím, aby byla raději ticho.

***

Po zbytek týdne nespustil otec z Katarine oči, hlídal ji na každém kroku, a když někam šla, musela jít se svou guvernankou, kterou jí otec přidělil. Nemohla ani do kuchyně, kde občas tak ráda pomáhala Eveline a kde se naučila spoustu zajímavých věcí. Na čas, který tam trávila, mohla nyní pouze vzpomínat. Dokonce se jí v paměti vynořil zážitek, jak ji otec pochválil a ani nevěděl, že chválil ji, protože zákusek, který mu tak chutnal, upekla v kuchyni společně s Eveline ona a vložila do něj celou svou fantazii.

Jednoho odpoledne nechal otec pro Katarine poslat s tím, že s ní potřebuje mluvit. Katarine se tedy vydala za ním, měl ji čekat ve své pracovně. Cestou ji doprovázela guvernanka, která jí při chůzi ani nestačila, protože Katarine to brala po dvou schodech, když běžela nahoru k otcově kanceláři, a to navzdory dlouhým krásným šatům, do nichž byla ustrojena. Jak běžela, oknem uviděla, že pomocníci z kuchyně odpočívají na trávníku před panstvím a někteří z nich hrají na slepou babu. Byla sista a pro ně bylo nejlepším odpočinkem posedět si v trávě. V tu chvíli se Katarine zastesklo po svěžím vzduchu, a tak jakmile otevřela dveře otcovy pracovny, prohlásila: „Nemohli bychom spolu jít na procházku a probrat vše, o čem jste se mnou chtěl mluvit, venku, otče?“ Rychle to ze sebe vyhrkla, protože věděla, že když bude otálet, její odhodlání přesvědčit otce

o tom, co chce udělat, bude menší a ona by nemusela uspět. Přispěchala k oknu a rychle ho otevřela dokořán: „Je tam moc hezky, otče, podívejte!“

Ponurou pracovnu naplnil závan svěžího vzduchu. Katarinin otec se zhluboka nadechl a uznal, že to není špatný nápad. Také Nurby, který se ležérně povaloval poblíž stolu, vyskočil a zamířil ke dveřím. „No, možná to tak bude lepší, provětráme si hlavu a ty mě snad lépe pochopíš,“ souhlasil s jejím návrhem otec a následoval Nurbyho, čekajícího už u dveří.

Katarine udělala tři velké houpavé kroky za otcem a málem do něj vrazila, když si při jednom zhoupnutí přišlápla lem svých dlouhých šatů. Otec si toho samozřejmě hned povšiml, obrátil oči vzhůru a zeptal se jí: „Kdy už, milá dcero, dospěješ?“ Katarinina guvernánka dostala pro zbytek dne volno, protože otec nechtěl, aby jejich soukromému rozhovoru kdokoliv naslouchal.

„Víš, že na tuto sobotu je u nás na hrabství připraven velkolepý společenský večírek s bálem, a to hlavně kvůli tobě, abychom tě uvedli do společnosti a také aby ses rozhlédla po svém nastávajícím choti.“ Otec jí pohlédl přímo do očí a čekal na její kladnou odpověď. Ta však nepřicházela.

Katarine byla v rozpacích a nezmohla se na lepší odpověď než: „Ale otče, já si myslím, že na to mám ještě dost času. A pak – kam spěchat? Sám ses před chvílkou ptal, kdy už dospěju!“ Mysl jí zabloudila k Martrekovi, kterého již neviděla hodnou dobu, protože si to otec nepřál a hlídal ji jako ostříž. Ještě jednou se snažila vzdorovat, ale neuspěla. Zadávala se na veselou chasu hrající si na slepou bábu a posmutněla. Uviděla Eveline, která si radostně užívala zábavy a pobíhala sem a tam, jen aby ji nechytila slepá bába. Jak jí v tu chvíli záviděla! Byl tam s ní i Martin, který stejně jako Eveline pracoval v kuchyni.

Byl to právě Martin, který jí poslední dobou vždy přiváděl koně na nádvoří a pomáhal jí do sedla pokaždé, když jela na ranní procházku, protože Martrek z nejasných důvodů upadl do otcovy nemilosti, i když se mu Katarine snažila vysvětlit, že nemá důvod Martreka z něčeho obviňovat. S otcem ale nebyla kloudná řeč. Pevně si stál za svým a Martreka

nemohl ani vystát od doby, kdy otci popravdě řekla, že jí pomohl, když při vyjíždce spadla z koně. Teď litovala, že mu řekla pravdu. Čím více otec Martrekem opovrhoval, tím více se jí dostával do srdce. Ona ani její matka pro něj neměly špatného slova, protože on nic špatného opravdu neudělal. Byl to čirý výmysl jejího otce, který měl hlavu jako beran, když si jde za svým.

Jakmile roz dováděná Eveline spatřila Katarine procházet kolem, doběhla k dívce, která měla zavázané oči, rychle jí je rozvázala a zamířila ke Katarine. „Slečno Katarine, slečno Katarine, nebuďte tak namyšlená,“ křičela a udělala malé pukrle, které patřilo jí i Katarininu otci. „Dobrého odpoledne přeji, milostivý pane. Nebudete se prosím zlobit, když se Katarine – tedy slečna Katarine,“ rychle se opravila, „s námi trochu pobaví?“ A už ji táhla k hloučku, který celý její výstup strnule sledoval. Eveline věděla, že si dovolila hodně a hodně riskovala, když Katarine jenom tak popadla a odváděla ji od jejího otce. Věděla, že jí to může stát místo v kuchyni, které měla ráda. Vsadila ale na Katarine, že se jí u otce zastane, už jenom čistě z přátelství, které je spojovalo od malička, kdy prováděly spoustu bláznivých věcí.

Věděla, že si nejsou rovny, ona byla jen chudá dívka. Zato měla velké, dobré srdce, stejně tak dobré, jako měla i Katarine. Byly skoro stejně staré, a proto si dobře rozuměly. Katarine chodila ráda do kuchyně již jako malá a uždibovala ze sladkostí, které se tam pekly, nebo tam dokázala v tichosti sedět a přihlížet všemu, co se tam dělo. Později, když už obě braly rozum, si chodila za Eveline do kuchyně popovídat a také jí pomáhat. Byl to pro ni odpočinek od šermu, hraní na piano, jízdy na koni nebo od některých nudných vyučovacích hodin, které musela absolvovat.

Eveline uvázala Katarine šátek přes oči a pak jí rychle něco vtiskla do dlaně se slovy: „Prosím, schovejte si to.“ Vzápětí jí začala točit, aby ji pěkně zmátla a Katarine si nemohla pamatovat, kde kdo stojí.

Samotný hrabě Richard, Katarinin otec, zůstal nejprve stát s pootevřenými ústy, přemýšleje o tom, jaká to byla od Eveline troufalost. Pak se

však pousmál, když viděl, jak jeho dcera touto zábavou ožila. Po krátké chvíli začal na veselou chasu mávat na znamení, že toho již bylo dost a že potřebuje svou dceru zpět.

Katarine se k němu rozběhla a řekla: „Byla to ohromná zábava a jsem moc ráda, že jste nic nenamítal a mohla jsem se s nimi potěšit. Moc si vaší laskavosti považuji. Ani si již nepamatuji, kdy jsem si tak naposledy zado-váděla.“ Celá zadýchaná dokončila větu a přitom nenápadně svírala malý svitek papíru, který jí podstrčila Eveline. Pečlivě ho zastrčila do kapsičky u sukně a vykračovala si vedle otce, který zamířil zpět do domu.

„Jaksi jsem ani neměl čas proti tomu protestovat,“ zamumlal hrabě.

„Ale otče, chtěli jsme si vyjít na procházku!“ protestovala Katarine, když viděla, že jdou domů.

„Potřebuji s tebou mluvit a nechci, aby nás někdo vyrušoval, tak si myslím, že to takhle bude mnohem lepší.“ Otec pak pořád mluvil o nadcházejícím bálu a příležitosti, jak poznat mnoho zajímavých lidí a také jak se touto formou dostat do povědomí vyšší společnosti.

Katarine v duchu počítala kroky, které je dělily ode dveří do domu. Otevřela je a hned za nimi se s otcem rozloučila se zkřivenou tváří a se slovy, že ji rozbolelo břicho a potřebuje být sama. Otec jenom rozmrzele zavrtěl hlavou, ale tento důvod musel respektovat. Katarine spěchala do svého pokoje a celá hořela zvědavostí. Nemohla se dočkat, až se dozví, co je na tom malém lístečku napsáno a proč jí vlastně Eveline píše.

Když už byla v bezpečí, mohla ten malý svitek papíru rozvinout. Čet-la: „Dnes o půlnoci u první zahradní besídky se dozvíš více.“ Písmo se jí zdálo povědomé, ale nebyla si jista, zda to psala Eveline, nebo ne. „O půlnoci? To zní hodně strašidelně! Kdo na mě bude čekat u první zahradní besídky? Bude tam Eveline a něco mi řekne? Proč s tím dělá takové tajnosti? Jestli chce, abych jí pomohla v kuchyni, budu si muset nejdříve promluvit s matkou, aby to otci vysvětlila. Nebo mi snad chce něco ukázat? Existují květiny, které kvetou pouze o půlnoci, jak jsem se dozvěděla z herbáře. Nemám nejmenší tušení, co mi chce říct, ale asi bych tam měla

jít, protože jsem jednoduše zvědavá!“ Katarine se snažila něčeho dopátrat, ale nakonec uznala, že tato záhada se vyřeší právě až o půlnoci u besídky. Když pomyslela na půlnoc, přeběhl jí mráz po zádech.

Najednou někdo zaklepal na dveře a to ji vyrušilo z rozjímání. Škubla sebou, jako by si uvědomila, že dělá něco, co je zakázáno. Honem schovala lísteček zpět do kapsičky svých šatů, upravila si vlasy, urovnala si svou bohatě nabíranou sukni a snažila se klidně odpovédět: „Vstupte!“

Za dveřmi stála její guvernantka a společnice v jednom. Katarine přešla k oknu. Viděla, jak i pomocníci z kuchyně ukončili svou siestu a rozcházejí se opět do práce. Otevřela okno a vyklonila se, aby spatřila Eveline, ale už ji nezahlédla.